

Je preto pre posúdenie otázky viny obžalovaných závažné, či všetci obžalovaní alebo ktorí z nich boli členmi správy, pokiaľ sa týka dozorčieho výboru, a to jak v dobe usnesenia o zrušení obchodu s miešaným tovarom, tak aj v dobe uskutočnenia odpredaju tovaru, či ako taki boli oprávnení rozhodovať o zrušení tohoto obchodu a o odpredaju tovaru, najmä v takom rozmere, ako sa stalo v súdenom prípade, aký bol vôbec obor pôsobnosti správy a dozorčieho výboru podľa stanov, pokiaľ sa týka podľa rozhodnutia valného zhromaždenia. Ďalej bude treba zistiť aj konkrétnu činnosť jednotlivých obžalovaných jak pri hlasovaní o zrušení obchodu — v zápisnici o tomto zasedaní zo dňa 3. februára 1930 nie je vôbec uvedené, ktorí z prítomných členov správy alebo dozorčieho výboru hlasovali a či sa usnesenie stalo jednohlasne — tak aj o odpredaju tovaru. Celkom passívnu činnosť nebolo by možné podriaďiť pod ustanovenie § 359 tr. z.

V smere subjektívnom bude treba zistiť, či jednotliví obžalovaní v dobe rokovania, vzťahujúceho sa na odpredaj tovaru, vedeli, že išlo o zabavené veci a že dane, pre ktoré bolo zabavenie vykonané, neboly ešte zaplatené.

Ponevác možnosť použitia príslušného ustanovenia trestného zákona závisela od zistenia okolností, ktoré nevzal vrchný súd v úvahu, zrušil Najvyšší súd podľa ustanovenia § 35, odst. 1 por. nov. rozsudok vrchného súdu, nariadil ďalšie pokračovanie, ktorým poveril vrchný súd, a zmätočnú sťažnosť verejného žalobcu poukázal na toto rozhodnutie.

Čís. 6299.

Keď jeden z pachateľov už skončil svoj neozbrojený — holou rukou prevedený — útok proti orgánu vrchnosti (§ 4, odst. 2 zák. čl. XL: 1914), a potom druhý pachateľ tiež samostatne útočil proti tomuže orgánu vrchnosti nožom (§ 6, odst. 2 uved. zákona), a spôsobil mu poranenie (§ 301 tr. zák.), nemožno — ak nebolo medzi oboma pachateľmi vzájomnej dohody — prv uvedeného vinníka činiť zodpovedným ani za použitie noža druhým pachateľom, ani za poranenie orgánu vrchnosti (nejde tu o spolupachateľstvo v smysle § 70 tr. zák.).

(Rozh. zo dňa 1. decembra 1938, Zm IV 498/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol. pre zločin násillia proti orgánu vrchnosti vyhovel zmätočnej sťažnosti obžalovaného B., uplatňovanej na základe § 385, čís. 1 b) tr. p., rozsudok vrchného súdu z tohoto dôvodu zmätočnosti zrušil vo výroku, ktorým bol čin obžalovaného B. kvalifikovaný aj podľa § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914 a podľa § 301 tr. z., tieto kvalifikácie pominul a kvalifikoval tento čin ako prečin násillia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL: 1914.

Z d ô v o d o v:

Zmätočnej sťažnosti obžalovaného B., uplatnenej podľa § 385, č. 1 a), b) tr. p., správne iba podľa § 385, č. 1 b) tr. p., proti podradeniu činu tohoto obžalovaného tiež pod ustanovenia § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914 a § 301 tr. z., neľze odopreť oprávnenie.

Podľa zisteného skutkového stavu tento obžalovaný sa spoločne s inými mládencami zúčastnil tanečnej zábavy a večer v podnapilom stave sa začal biť. Proti bijúcim sa mládencom zakročili obecní strážnici konajúci na zábave službu, menovite poškodený M. vyzval obžalovaného B. a spoluobžalovaného A., aby sa vzdialili zo siene, na čo obžalovaný B. uhodil poškodeného M. rukou do ľavého ramena a keď sa poškodený uhnul nazpäť, uderil ho niečím do ľavého ramena — píchol nožom — obžalovaný A. a spôsobil mu poranenie, ktoré sa v ôsmich dňoch zahojilo.

Tento trestný čin bol vrchným súdom kvalifikovaný aj u obžalovaného B. jednak ako zločin násillia proti orgánu vrchnosti podľa § 4, odst. 2, § 6, odst. 2 zák. čl. XL:1914, jednak ako prečin ľahkého ublíženia na tele podľa § 301 tr. z., a to z toho dôvodu, že vraj bez ohľadu na to, že len obžalovaný A. bol nožom ozbrojený a len tento píchol poškodeného, sú obaja rovnako zodpovední, lebo vraj ich viedol jednotný úmysel bantovania, zrejmý vraj z toho, že keď obžalovaný A. videl, že jeho brat B. bije poškodeného, ihneď uderil aj on s nožom v ruke poškodeného.

Z uvedeného je zrejmé, že vrchný súd pri kvalifikovaní trestného činu zaujal stanovisko, že čin obžalovaného A. a obžalovaného B. vyčerpáva náležitosti spolupachateľstva podľa § 70 tr. z.

Tento právny názor vrchného súdu je však mylný.

Podľa zistenia nižších súdov započal s útokom proti zakročujúcemu strážnikovi M. obžalovaný B. tým, že ho uhodil holou rukou do ramena, a tým svoj útok aj skončil.

Z toho, že len potom obžalovaný A. tiež útočil proti strážnikovi nožom a ho aj poranil, nemožno uzatvárať, že obžalovaný B. vedel o tom, že aj obžalovaný A. bude útočiť proti obecnému strážnikovi, a to nožom a že tedy obžalovaný B. spojil svoj trestuhodný úmysel s úmyslom obžalovaného A. Naopak podľa zisteného skutkového stavu činnosť obžalovaného B. bola úplne samostatná a neodvislá od neskoršej činnosti obžalovaného A.

Zo zistených skutočností nemožno dovodiť ani to, že by boli obidvaja obžalovaní útočili na poškodeného po výslovne sjednanej predchodzej vzájomnej dohode, a z činnosti, ktorú vykonal B., nemožno ani dovodiť, že súhlasil s činnosťou a pripojil sa k úmyslu obžalovaného A., najmä keď nebolo zistené, že obžalovaný B. pri samotnom útoku obžalovaného A. proti poškodenému nejako, nech skutkom či slovom prispel k uskutočneniu zranenia poškodeného, ba nebolo zistené ani to, že

by v čase svojho útoku bol vedel o tom, že obžalovaný A. má pri sebe nôž a že aspoň chovanie jeho bolo také, že z neho bolo zbadateľné, že sa chystá k takému útoku a že pri útoku proti poškodenému noža použije.

Mylne preto vrchný súd uznal, že ide o spolupachateľstvo podľa § 70 tr. z. a mylne uznal obžalovaného B. vinným aj za činnosť obžalovaného A. V dôsledku toho vyhovel Najvyšší súd v tomto smere zmätočnej sťažnosti obžalovaného B., pokračoval podľa ustanovenia § 33, odst. 1 por. nov., z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, č. 1 b) tr. p. zrušil rozsudok vrchného súdu a kvalifikoval trestný čin tohoto obžalovaného len ako prečin podľa § 4, odst. 2 zák. čl. XL:1914.

Čís. 6300.

Advokátsky osnovník nemôže byť obhájom pred porotným súdom; ak cez to v takom prípade obžalovaného obhajoval, je rozsudok porotného súdu i s porotným hlavným pojednávaním zmätočný podľa § 384, čís. 6 tr. p.

(Rozh. zo dňa 6. decembra 1938, Zm III 461/38.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A., obžalovanému zo zločinu lúpeže, vyhovel zmätočnej sťažnosti obžalovaného uplatnenej na základe § 384, čís. 6 tr. p., z tohoto dôvodu zmätočnosti zrušil podľa § 34, odst. 1 por. nov. rozsudok porotného súdu v celom rozsahu i s porotným hlavným pojednávaním, nariadil konanie nového hlavného pojednávania a tým poveril krajský ako porotný súd v B.

Z d ô v o d o v:

Formálny dôvod zmätočnosti podľa § 384, čís. 6 tr. p. uplatňuje obžalovaný námietskou, že pokračovanie je zmätočné, lebo pri hlavnom pojednávaní pred porotným súdom obhajoval ho z úradu mu ustanovený obhájca dr. N., ktorý nie je advokátom, ale advokátskym osnovníkom.

Zmätočnej sťažnosti nemožno odopreť oprávnenie.

Proti obžalovanému bola podaná obžaloba pre zločin lúpeže podľa § 344 tr. z., na ktorý je podľa § 348, sadzba 1 tr. z. stanovený trest káznicou od päť do desať rokov, pre ktorý čin bol obžalovaný obžalobným senátom aj pod obžalobu daný.

Hlavné pojednávanie sa konalo podľa § 16 tr. p. a § 15, čís. 13 zák. čl. XXXIV:1897 pred krajským súdom v B., ako súdom p o r o t n ý m. Ak je obžaloba vznesená pre zločin, na ktorý ustanovuje zákon ťažší trest, než je päťročný trest na slobode, je treba podľa § 56, čís. 1 tr. p. k hlavnému pojednávaniu ustanoviť obháju. Podľa §§ 55 a 58 tr. p.